

Wel kom!

Bij Bocelli thuis

Forte di Marmi: een prachtig dorp aan

de Italiaanse kust. Een luxe villa met een hoge schutting. Hier woont Andrea Bocelli met zijn gezin. Juliëtte Eichholtz gaat gewapend met Nederlandse lekkernijen, vragenlijst en tolk op bezoek bij de familie Bocelli.

Moeder Bocelli leest de jongetjes voor.

Het ruime huis is goed afgeschermd van de buitenwereld.

Andrea en zijn jongste, Matteo.

Andrea's moeder: 'Ik denk dat een artiest als artiest wordt geboren, dat word je niet later pas, dat bën je al'

Het is een gewone, maar drukke vrijdagmiddag op de redactie als chef reportage Marieke 't Hart mij vraagt of ik maandag en dinsdag wat te doen heb. Universal, de platenmaatschappij van Andrea Bocelli, heeft namelijk zojuist laten weten dat Andrea, onze nieuwe gasthoofdredacteur tijd heeft om geïnterviewd te worden en om alle ideeën voor deze Margriet door te nemen. Van schrik zeg ik: "Nee hoor, zoek maar gauw iemand anders," om onmiddellijk van gedachten te verande-

ren en alles te regelen om die maandag in het vliegtuig naar Pisa te kunnen stappen. Naar Andrea Bocelli. En zijn familie. In zijn huis. Het is onvoorstelbaar.

Paniek: oppas vinden

Punt 1a en 1b op mijn checklistje zijn het belangrijkste: oppas vinden voor mijn zoontje en alles verzamelen over Andrea Bocelli via internet en persbureaus. En dan: bellen of Charlotte, mijn jeugdvrien-

din die Italiaans heeft gestudeerd zin heeft om mee te gaan als tolk, alle plannen voor deze Margriet doornemen met de chefs, plannen voor producties zó omschrijven dat ik ze met hem kan doornemen zonder zijn blindheid ter sprake te brengen et cetera. Gelukkig is mijn hele omgeving zo enthousiast over dit uitje dat iedereen bijspringt om mijn zoontje op te vangen, ik een walkman en Bocelli's cd's meekrijg die ik onderweg kan beluisteren, en een lange vragenlijst

met intellectuele kwesties à la: 'Heeft u ook hobby's, zo ja, welke?' Tegen de tijd dat Charlotte, fotograaf Bart, Monique van de platenmaatschappij en ik elkaar maandagochtend treffen op Schiphol (dit alles vond een week vóór de ramp in New York plaats) ben ik drie zenuwinstortingen verder.

Wat kan wel en wat niet?

's Middags nemen we met onze voeten in het zwembad van het hotel alle vragen en >

Uit het familie-album van Enrica en Andrea Bocelli.

Andrea: 'Mijn ouders hebben ons veel liefde meegegeven. Zo probeer ik mijn kinderen ook groot te brengen'

producties door. Monique adviseert Charlotte en mij om niet de nadruk te leggen op Andrea's blindheid. "Pavarotti is te zwaar, maar die vraag je ook niet hoe het is om een dikke zanger te zijn," zegt ze. "Jaren geleden was dit ook afgesproken bij een televisieprogramma met Stevie Wonder en bijna het hele gesprek heeft hij antwoord moeten geven op vragen over zijn blindheid. Het is een vreselijk vervelend interview geworden." Het moet inderdaad knap frustrerend zijn om geïnterviewd te worden omdat je fantastisch zingt en dan wordt gedwongen te praten over iets wat al zo vanzelfsprekend is, dat het je nauwelijks nog bezighoudt. Fotograaf Bart krijgt de instructie zijn koffers, statieven en schermen zo op te stellen dat Andrea er niet over kan struikelen. En als hij voor een foto een haarlokje uit zijn gezicht wil vegen, moet de visagist erbij komen. Die zegt dan dat hij iets gaat herschikken, omdat Andrea logischerwijs schrikt van onverwachte aanrakingen.

Italiaans chic

Andrea Bocelli woont met zijn gezin in Forte dei Marmi, een prachtig dorp aan zee, in de buurt van Pisa. Het is er Italiaans chic: fantastische winkels met de duurste designkleding en mooie architectuur, ook als het nieuwbouw is. En heerlijke restaurants: we dineren in het centrum van het stadje met een goed uitzicht op de flanerende Italianen in hun uitgaanskledij. Of ze nou met het hele gezin achter de kindervagen lopen of duidelijk een avondje uit zijn: ze komen meerdere malen langs en zien er allemaal tot in de puntjes verzorgd en chic uit.

Daar is ie!

Dinsdagochtend om half tien staan we voor de poort van huize Bocelli. De zenuwen gierden de afgelopen dagen zo door mijn keel dat er - zo lijkt het - geen zenuw meer over is. Geheel ontspannen sta ik te wachten, alsof ik hier wel vaker kom. Dat klopt een beetje, want gisteravond zijn we nog even langsgereiden omdat Monique wilde checken hoelang

we erover deden vanaf ons hotel. We zijn niet de enigen die iets willen van de familie Bocelli. In afwachting van Andrea die ieder moment naar beneden kan komen, zijn er: visagist Fabrizio, 'rechterhand van Andrea's manager' Graziano, en in de loop van de middag komen er nog drie mannen over de beveiliging praten, omdat er vorige week is ingebroken. Dat is nog duidelijk te zien aan de luiken die op het overdekte buitenterras uitkomen. Gianna is de 'huismanager'; ze verzorgt het hele huishouden, is portier, kookt voor de familie, pakt de koffers voor Andrea's vele reizen en verzorgt de dieren en de tuin. Andrea's zoontjes Amos (6) en Matteo (3) kijken het allemaal op hun eigen manier aan. Alleen Andrea en zijn vrouw Enrica zijn nog niet gesignaleerd. Ineens is hij er. Andrea Bocelli is een boom van een man, iets wat ik niet had verwacht. Charlotte stelt iedereen aan hem voor en vertelt erbij in welke functie men hier is. Hij steekt op de gok zijn hand uit en tegen de tijd dat ik aan de beurt ben om die te drukken, is mijn hele 'Buon giorno' uit mijn geheugen verdwenen en mompel ik ongemakkelijk: "Juliëtte, prego," wat zoveel betekent als: 'Juliëtte, alstublieft.' Een goed begin is het halve werk en misschien had ik toch nog wel een voorraadje zenuwen over.

Huis vol mensen

Andrea, Enrica, Amos en Matteo Bocelli wonen in een heerlijk, gastvrij huis. De ruime tuin is omgeven door een hoge schutting en om binnen te komen, moet je aanbellen bij de metalen poort. In de keuken kan Gianna op een schermpje zien wie er voor de deur staat. Ondanks

deze maatregelen heb ik niet het idee bij een goed beveiligde beroemdheid binnen te zijn. Op mijn vraag of ze niet het gevoel hebben te gast te zijn in eigen huis met al die mensen met hun vragen, camera's, statieven en lichtbakken, moeten Andrea en Enrica lachen. Enrica: "We zijn er inmiddels wel aan gewend. Af en toe zijn er gewoon van die dagen dat iedereen in- en uitloopt." Tijdens het afgelopen research-weekend had ik dat al gelezen: Andrea wordt meestal omringd door grote groepen mensen. Terwijl Bart in de eet- en zijkamer aan het werk gaat, nemen wij plaats in de zitkamer. Andrea is helemaal op de hoogte van het fenomeen gasthoofdredacteur en vindt het bijzonder om dit te kunnen doen. Het jubileum van Margriet in de Amsterdamse Arena herinnert hij zich nog goed. "Er waren zo ontzettend veel mensen. Dat heeft me toen heel erg ontroerd. En daarom vind ik dit leuk: een groot deel van de lezeressen van nu waren toen al bij mijn optreden, zodat ik het gevoel heb ze een heel klein beetje te kennen."

De roem en de kinderen

Amos is grieperig. Hij zit het grootste deel van de tijd in de zijkamer televisie te kijken en door zijn boekjes te bladeren. Half september is hij begonnen met de lagere school. Wordt hij daar gezien als de zoon van...? "Nee hoor," zegt Enrica. "We wonen hier al zo lang, we kennen de meeste mensen hier wel en dat geldt ook voor Amos. De jongens hebben geen last van Andrea's roem, al is Amos nu wel op een leeftijd gekomen dat hij zich af en toe een beetje geïntimideerd voelt als er zo veel mensen zijn. Hij is dan toch wel bang dat buitenstaanders zijn vader te veel opeisen. Matteo is te klein voor dat soort gevoelens. Maar het is ook een heel ander kind." Amos bekijkt ons inderdaad met argusogen, terwijl Matteo dit huis vol mensen echt geweldig vindt. Als hij de kans krijgt, laat hij ons zijn speelgoed zien en hij neemt graag nog een proefpolaroid van Bart in ontvangst. "Gaan jullie wel eens mee als Andrea op tournee is?" "Alleen als hij echt langere tijd weg-

blijft, zoals afgelopen januari een maand naar Amerika. Maar dat wordt natuurlijk veel moeilijker nu Amos naar de grote school gaat."

Gedicht voor Amos

We hebben Haagse hopjes, Werther's Echte, Wilhelmina pepermunt, stroopwafels en speculaas voor de familie meegenomen. "Daar beginnen we later aan, want wij Italianen eten 's morgens heel weinig. Bovendien ben ik op dieet," zegt Andrea Bocelli vriendelijk. Andrea's blindheid lijkt inderdaad geen grote rol in het dagelijks leven te spelen. Als Matteo half in zijn vader klimt om hem zijn polaroids te laten zien, zegt Andrea: "Mooi. Maar deze is nog nat. Je moet hem eerst even laten drogen voor je hem aan iedereen laat zien." Andrea voedt zijn jongetjes min of meer op zoals hij zelf is opgevoed. "Mijn ouders hebben ons heel veel liefde meegegeven en zijn daarin echt een voorbeeld voor mij geweest. Ik probeer mijn kinderen met dezelfde liefde groot te brengen. Ik denk dat kinderen de neiging hebben hun oren te sluiten voor de regels die je ze voorlegt, maar hun ogen zijn wel open hebben voor het voorbeeld dat je ze meegeeft." Toen Amos geboren werd, schreef Andrea een gedicht voor hem, dat te horen is op zijn nieuwste cd *Cieli di Toscana* (de luchten boven Toscane) die enkele weken geleden is uitgekomen. Andrea: "In het nummer *L'incontro* (de ontmoeting) draagt Gérard Dépardieu dit gedicht voor in het Frans. Bono, de zanger van U2, doet de Engelstalige versie (de cd met de engelstalige versie is in Nederland verkrijgbaar, red.). Het zijn twee verschillende stemmen en twee verschillende talen, maar ik vind ze allebei erg mooi. Het was leuk en tegelijkertijd vreemd om mijn eigen gedicht, dat toch erg persoonlijk is, in een andere taal te horen, voorgedragen door iemand anders. Toch is het mijn gedicht gebleven, het is in beide gevallen vrij letterlijk vertaald. Amos en Matteo hebben het al vaak gehoord, ze kennen inmiddels alle liedjes van het album." ▶

Matteo klimt in zijn vader om hem een polaroid te laten zien. 'Mooi,' zegt Andrea bewonderend

Meteen verliefd

Het nummer *Il diavolo e l'angelo* (de duivel en de engel) schreef hij helemaal zelf. "Het is uit nostalgie dat die ook op deze cd staat. Toen ik stopte met mijn werk als jurist en vastbesloten was om verder te gaan in de muziek omdat daar mijn hart lag, heb ik enkele jaren in pianobars opgetreden. Dit nummer speelde ik toen ik Enrica leerde kennen." Andrea Bocelli verdwijnt weer naar boven om zich om te kleden voor de foto's. "Ik ben zelf niet zo geïnteresseerd in kleding, trek eigenlijk altijd aan wat vooraan in de kast hangt," zegt hij. Dat was vanmorgen een sports-hort, dus niet echt geschikt voor foto's buiten de familiekring. Enrica was 17 toen ze Andrea leerde kennen. "Hij speelde piano en zong in de pianobar, waar ik die avond was met vrienden die hem kenden. Zij stelden ons aan elkaar voor en ik was eigenlijk meteen verliefd op hem. Dat is alweer dertien jaar geleden." "Heeft hij wel eens speciaal voor jou een lied geschreven?" "Ik zou het niet weten. Hij heeft het me in ieder geval nooit gezegd." "Ga je het hem vragen als wij weg zijn?" "Nee! Daar zou hij mee moeten komen, niet ik."

Moeder Bocelli is er ook

Charlotte en ik gaan buiten op het trapje van het terras zitten. Eigenlijk zit ons werk erop. We hebben de plannen voor deze Margriet doorgenomen, Andrea heeft al zijn ideeën laten horen en we voelen ons zo langzamerhand echte inbrekers in de privacy van de familie. Na een halfuurtje komt Monique naar ons toe. "Zijn moeder is er," zegt ze. "Moeder B.?" vraag ik. Ze knikt. We snellen naar binnen, waar moeder Bocelli beide foto-grafen duidelijk maakt dat ze haar mogen lastigvallen zodra ze klaar is met het boekje dat ze voorleest aan de jongetjes. Ze zitten gedrieën op de bank in de zijkamer. Andrea zit er in een makkelijke stoel naast, nerveus tikkend met zijn voet op de grond. Hij moet zo meteen voor opnames naar Londen.

Twée eenvoudige zoons

We beginnen met een foto van moeder. Dit heeft ze vaker gedaan, ze poseert als een diva en vertelt dat ze altijd een uitstekend verkoopster is geweest. "Vrachtwagens, tractoren, alles heb ik verkocht," zegt ze stralend. "Ik ben blij

dat ik twee eenvoudige zoons heb, die hun talenten goed gebruiken. Andrea zingt, Alberto is architect, maar hij speelt ook viool én is een uitstekend tenor." "Maar vindt u het niet af en toe onvoorstelbaar dat uw oudste, die u zelf schone luiertjes heeft gegeven en heeft grootgebracht nu wereldberoemd is?" "t Maakt uiteindelijk geen verschil. Het blijft je oudste zoon. En ik denk dat een artiest als artiest wordt geboren, dat word je niet later pas, dat bën je al. Het is niet Andrea's succes dat mij interesseert. Ik vind het belangrijk dat de Heer de vrede in zijn ziel behoudt. En zelf moeten we die vrede in het hart bewaren door goede dingen te doen, te bidden. De Heer luistert altijd naar ons. Ik ben nooit bang geweest voor het kwaad, want alles wat ons overkomt, is een teken van God. Ik heb geen angsten, niet voor het leven en niet voor de dood. De dood is de bevrijding van deze reis die we maken." "Heeft u uw kinderen ook zo opgevoed?" "Ik stond niet alleen in hun opvoeding. Ik had het geluk in een familie terecht te komen met een fantastische schoonmoeder. Ze was onderwijzeres. Net als ik heeft ze mijn zoons nooit verwend. Wel hebben we de jongens geleerd hoe ze om moesten gaan met moeilijkheden en probeerden we ze te leren oplossingen te zoeken voor problemen. Daarmee bereidden we ze voor op het leven. Zelf heb ik altijd gewerkt, omdat ik dat leuk vond en om mijn man te steunen."

Bijzondere onderwijzeres

"In Andrea's opvoeding was ook een blinde onderwijzeres op de lagere school heel belangrijk geweest. Toen Andrea les van haar kreeg, was hij al meerdere malen aan zijn ogen geopereerd, maar kon nog wel zien. In het begin maakte ik me grote zorgen. Toen ik hem naar school bracht voor zijn eerste les bij haar, keek ik uit het raam om te zien hoe diep het was, want ik was bang dat Andrea eruit zou vallen. Hij was altijd ondernemend en onderzoekend en zij kon hem natuurlijk niet goed in de gaten houden. Maar deze onderwijzeres was de meest uitzonderlijke vrouw die ik ooit heb gekend. Zij 'zag' Andrea's intelligentie en stimuleerde hem. Ze was zijn gids, vertelde hem alles over God, de zin van het leven en alles waar hij behoefte aan had. Andrea pakte dat heel goed op. Zij hoefde maar één ding te zeggen en hij onthield het."

Aan tafel!

"Als ik terugkijk op mijn leven, kan ik zeggen dat ik het precies zo zou overdoen zoals ik het gedaan heb. Het resultaat is ernaar. Ik ben een sereen mens, omdat ik altijd mijn plichten heb vervuld. Ik heb mijn kinderen de vreugde bijgebracht van schenken, door ze spullen weg te laten geven aan kinderen die het meer nodig hadden dan zichzelf. Dat zijn kleine zaadjes, die, als je ze in het hart van iemand hebt geplant, prachtig zullen bloeien." Amos spreidt de vogelpuzzeltjes die hij van haar heeft gekregen op de keukentafel uit en trekt aan haar arm. Ze buigt zich erover en Amos steekt onmiddellijk zijn tong naar ons uit. Het moet maar eens afgelopen zijn met dat geklets, want hij heeft honger. Het ruikt verrukkelijk in de keuken en Gianna is druk bezig met een ovenschotel en een grote pan soep. De familie gaat zo aan tafel. Het wordt inderdaad tijd om op te stappen.

De ontmoeting

*While like a giant - proud and happy
I take my baby in my arms
Fragile, innocent and alive
And like a little bird he's
Pushing against my chest
Abandoned, quiet and safe
For an instant - almost sweetly
My destiny appears to me like a dream
I see myself, old and surrendered
Seated there near the coalfire
Waiting for the evening with the
anxiety of a child*

*Just to see him coming back home
With the gift of his smile
Of his words and kindness
It's like a promise that can solve the
enormous joy
Of one of his caresses
Then I wake up and I've already
forgotten
But inside of me the kid's trapped soul
advises me That this newborn child is
already more important to me than
that of my own life...*

(Het gedicht dat Andrea Bocelli schreef na de geboorte van zijn zoon Amos)

Bij de meeste optredens speelt Andrea zelf piano.

Andrea: 'Mijn optreden voor het jubileum van Margriet in 1998 heeft mij heel erg ontroerd'

In 1998 ontvangt Andrea Bocelli in Monaco de World Music Awards.

De broers: Alberto en Andrea.

Andrea en Sarah Brightman zongen samen Time to say Goodbye.

TEKST: JULIËTTE EICHHOLTZ. FOTO'S: BART BRUSSEE, ANP/MAURIZIO BRAMBATTI, POLYDOR, REP

Rome, domicilie van de paus. Het was eind augustus vorig jaar toen Bocelli een langverwachte wens in vervulling zag gaan: een ontmoeting met Johannes Paulus II.